

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Regimen feminarum à Societate depellit Ignatius. Cap. XVIII [i.e. XVII].

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

perita, Ignatium & socios non modò absoluerunt lata sententia, sed etiam debitis laudibus & honore verborum extulerunt, increpito valde aduersario, pœnâque proposita non leui, nisi à petulantia maledictisq̃ desisteret; nam, ne grauius in eum animaduertetur, Ignatio in primis deprecatore perfectû est; ita, q̃ antea semper, tum quoque Ignatii sanctitatem illustrauit hominum iniuria: & Deo duce virtus ac veritas, dum violatur, effulsit. Hisdem ferè insidiis postmodum appetitus Ignatius est à sacerdote quodam, qui cùm domum catechumenorum administraret, ferre non poterat in ea regenda familia maiorem à loci præsidi- bus Ignatii rationem haberi, quàm sui. Sed miser, Ignatio silen- te ac pro eodem orante, breui perfidiæ pœnas dedit; atrocibus enim anteactæ vitæ sceleribus iusto Dei iudicio patefactis, quæ ad eam vsque diem asturè suppresserat, sacerdotio spoliatus & perpetuo carceri addictus est.

REGIMEN FEMINARVM A SOCIETA-
TE DEPELLIT IGNATIUS.

CAPVT XVIII.

INTEREA Elisabetha Rosella Barcinonensis, quæ Ignatii prima litterarum studia fouerat, Societatis I E S V coalitæ & confirmatæ fama commota, Romam ex Hispania contulit sese, partim vt Ignatium longo interuallo reuideret, partim etiam vt vna cum quibusdam aliis piis feminis ad normam illius atque præscriptum ageret vitam. Atque Ignatius quidè sospitem aduentum mulieri de se optimè meritæ gratulatus est, & omnia officia detulit, quæ saluo religionis instituto præstare posset: eorum verò feminarum suscipere sese negauit posse, plurimis grauiissimisque occupationibus impeditum. At illa nihilominus instare, sanctissima veteris amicitia iura testari; postulatâ equitatem obrendere: denique vbi magis magisque obfirmatum vidit Ignatium, ad aulicas confugit artes: atque vt erat nobili nata loco, per viros principes facillè tenuit, vt Pontifex maximus Ignatio munus idipsûm, quod recusabat, iniungeret. Sed ea res magnum in Societatis commodum vertit, præter spem: ac nostros non solum in præsens, verum etiam in posterum à tam periculosa prouincia liberauit. Etenim Ignatius, Pontificis iussu ea procuratione suscepta, paucis diebus tantam difficultatem ac laborem sensit, dum querimonias mulierum audire, su-

perditiones euellere, inanibus & curiosis quæstionibus respondere identidem cogitur; vt panè plus ei negotii pauca femina, quàm Societas vniuersa faceretur. Itaque licet Elisabethæ, pro eius in se promeritis, gratificari admodum cuperet; tamen reputans apud se, quantum ex huiusmodi tricis detrimenti republica pateretur, simul etiam cogitans fore, vt harum exemplo aliæ deinceps religiosæ mulieres virginæve idem à Societate in posterum expererent; nequaquam ignarus quàm periculosa & suspicionibus plena sit ea consuetudo, priuati officii ratione possidere communi utilitati, ac totum hoc genus administrationis à Societate prohibere omni ratione constituit. Igitur adhibita (quod in omnibus grauioribus causis faciebat) præparatione diligenti, imploratoque per iteratas preces & hostias cælesti præsidio, ad Pontificem accessit, verbisque supplicibus demonstrauit, ex onere sibi nuper imposito, quàm exiguo cum fructu quantum laboris ac molestiæ pertulisset; ea ipsa re monitum, quàm aliena sit à Societatis instituto eiusmodi præfectura, petere se & orare, vt non ab illis modò, sed ab omnibus in perpetuum seminarum collegiis gubernandis immunem Societatem esse iubeat; nõ defuturos aliorum ordinum idoneos homines, qui id munus libenter & cum fide obeant: sibi quidem & suis prouinciam videri minimè accommodatam. neque verò æquum esse, qui sese ad omnium gentium auxilium, sine vlla regionum aut locorum exceptione, CHRISTI Vicario mancipauerint, eorum operam & industriam, non sine graui communis rei damno, paucis regendis mulierculis implicari. Quibus rationibus, ita permotus est Pontifex, vt supplicanti omnia largè ac prolixè concesserit. Itaque Societati ab eiusmodi munere vacatio in perpetuum data, eiusque vacationis auctoritas testata est trinis deinde litteris apostolicis, quæ tempore procedente magno vsui fuere nostris hominibus ad eius generis pericula & molestias abigendas.

HONORIBVS IN SOCIETATEM NOSTRAM

IGNATIVS ADITVM OBSTRVIT.

CAPVT XVIII.

ATQUE iis difficultatibus perfuncta Societas, prospera Dei beneficio cursum tenere videbarur, cum noua rursus in eam coorta tempestas est, eo quidem grauior & periculiosior, quo in speciem lenior blandiorque. In iis, qui per Germaniam